

gestur, sum var við í flúgv-
 arnum, og so ein av inn-
 fódðu konufólkunum, sum
 so at siga var sett til háborðs
 saman við generalinum og
 hansara gestum og át hall-
 aca. So mugu vit bara vóna,
 at tað var nóg mikið til av
 hesi serligu venezuelsku
 jólamáltiliðini, soleiðis at
 hermenninir eisini vórðu
 leskaðir á jólinum.

Generalurin gekk saman
 við teimum, ið vóru við
 honum, niðan eftir flog-
 vøllinum saman við okkum,
 og tey hugdu inn á gólvíð,
 áðrenn tey flugu víðari.
 Átlanin var, at 25 hermenn
 skuldu fara við flogfarinum
 og til hús at halda jól, men
 so visti tað seg, at tað bara
 var pláss fyri tiggju. At
 onkrir vóru í ringum skór-
 um og vónbrotnir var einki
 at undrast á.

Vit siggja ikki nógvið til
 hermenninir. Onkuntið
 koma teir niðan fyri at faa
 hjálp við einum ella øðrum,
 sum er vordíð í ólagi (nú
 ein dagin var tað ljósmot-
 orurin, og tá segði Simin
 teimum, at har var eingin
 olja!), og onkuntið hoyra vit
 buldur frá onkrari skotvenj-
 ing. Tá vit komu inn í flog-
 farinum, sum umframt flog-
 skiparanum bara rúmar
 fimm ferðafólkum, tók ein
 hermaður ímóti og skrásetti
 okkum.

Tá flogfarið lætti henda
 dagin undan jólinum, var tað
 annars merkisvert at siggja
 bæði flogforin av hesum
 ísraelska slagnum, sum
 venezuelarar í síni tíð
 keyptu. Hitt flogfarið er
 vrak og liggur í einari mýru
 sunnanfyri flogvøllin. Í ap-
 ril í fjór var vaktarskifti á
 hernaðarstöðini. Hermenn-
 inir mundu kenna seg lættar,
 tá teir skuldu sleppa burtur
 úr isolationini her, men tað
 var um reppið, at tað endaði
 heilt galið. Tá flogfarið
 skuldi lætta, orkaði tað ikki,
 og so fór tað sendandi út í
 mýruna. Tíbetur var eingin
 fólkaskaði, men flogfarið
 var vrak.

Daglønarmenninir lúra

Tað hevur ofta verið funnist
 at trúðarafelagsskapum,
 og ivaleyst ofta av røttum,
 at uttan mun til hvørji mál-
 ini við arbeiðnum hjá teim-

um hava verið, so hevur úrs-
 litið verið, at teir innfódðu
 hava gjørt tað til livibreyð
 at halla seg at fremmanda-
 fólkunum og harvið hava
 teir mist sína egnu fram-
 leiðslu og sín egna samleika
 burtur.

Tað er heilt sjónskt, at
 medvitið at sleppa undan
 hesi óhepnu avleiðingini er
 stórt hjá Simini í Túni og
 teimum. Tá teir komu higar,
 var eingin annar her, og teir
 tóku ábygdina á seg fyri
 skula, heilsurokt og hand-
 ilsskapi. Nú arbeiða teir
 mest sum bara við kristni-
 boðanini. Gera teir nakað
 annað, so er tað mest sum
 av neyð. Myndugleikarnir
 taka sær av heilsuroktini, og
 skúlar og handlar eru kring
 í økinum. Tað vil siga, at í
 staðin fyri at taka burtur av
 lokalsamfelagnum, so

styrkir skúlin og handlin
 um tað livið, sum er fram-
 manundan. Onkuntið biðja
 føroyingarnir teir innfódðu
 um at arbeiða fyri seg, sum
 t.d. í næstisíðstu viku, tá
 partar av vatnleiðingini,
 sum føroyingarnir fyri
 tiggju árum síðani lögdu,
 varð skiftur út. Men tað
 verður ansað væl eftir, at tað
 ikki altíð eru teir somu, sum
 verða biðnir at arbeiða.

Tað er týðuligt, at hernaðar-
 arstøðin og myndugleik-
 arnir annars hava ikki ser-
 liga stórt medvit, hvat hes-
 um viðvíkur. Eitt er, at av-
 falsplássíð hjá teimum hev-
 ur verið orsök til, at fleiri
 sløg av smakyktum, ið ikki
 áður hava verið her (veður-
 lagið ger, at tað er lítið av
 sovornum), nú trívast her og
 plaga fólk. Men uppafur
 óhepnari er tað, at teir inn-
 fódðu hava lyndi til at
 sleppa sínari dagligu tilveru
 og ganga og mala rundan-
 um hernaðarstöðina og
 vóna og vænta, at teir verða
 biðnir til arbeiðis og harvið
 kunnu vinna pening at
 keypa sær eina dós av sard-
 inum fyri. Tann dagin, tá
 generalurin var her, stóðu
 einir tvey hundrad indian-
 arar uttanfyri gróingina, og
 teir fingi allir eina dós av
 sardinum í part.

Av og á stingst tað upp á

myndugleikarnar at vera

serliga gávumildir við hetta

øki, og tað er ikki altíð, at

gagníð er so stórt. Í sam-

bandi við forsetavalið og

valið av lokalum myndug-

Hesi biða eftir at fáa
 læknaviðgerð

leika, sum var fyrst í hesum
 mánaðinum, fingi teir her
 á staðnum eina rúgvu. Mál-
 ið var, at teir gott og væl
 tvey hundrad indianarnir,
 sum fyri fyrstu ferð kundu
 atkvøða, skuldu atkvøða
 fyri ávisum valevnum, og
 tað gjørdi teir eisini - tí
 syrgdi makiritari indianarin,
 sum verður umrøddur nið-
 anfyri - men um maskinur-
 nar, sum indianarnir fingi
 afturfyri, fara at vera til ser-
 ligt gagn, er meiri ivasamt.

Makiritari indianarnir
 eru samfelagsliga meiri
 mentir, enn yanomani indi-
 anarnir eru. Ein av hesum
 slagnum er her. Hann er
 sendur inn til ættarbólkin,
 sum vit vitja, at vera sjúkr-
 arøktari, og hann hevur
 handil, og gongdin er tann,
 at hann gerst umboð fyri alt
 handa slag, sum hevur á-
 huga í at koma inn higar.
 Hann er gløggur, og konan
 og hann duga væl at leggja
 til rættis. Tey hava stóran
 og blómandi urtagarð, og
 tey hava brúk fyri hjálpi. Teir
 innfódðu her í økinum vilja
 fegnir vinna pengar - ein
 dagløn er tvey tusund bo-
 livar ella góðar tjúgu krónur
 - og fyri tað kunnu teir
 keypa einar fyra dósir av
 sardinum. Men sita teir inn-
 fódðu uttanfyri hjá handils-
 manninum, sum í sínum

lagi ivaleyst heldur seg gera
 eina góða ger, at hann skaff-
 ar arbeiði, so hava teir ikki
 tíð til tað, teir higartil hava
 livað av, og harvið gerast
 teir daglønarmenn, og vit
 kunnu kanska siga eitt slag
 av trælum. Hvørki teir
 sjálvir, ella arbeiðsgevarin
 ella „trælalaldarin“ eru
 greiðir yvir hesa gongdina.
 Men fyri uttanfyri standandi
 er hetta eyðsýnt, og óhepnu
 avleiðingarnar daga klárt í
 havsbrúnni.

Komandi leygardag halda
 vit fram við hugleiðingum
 úr frumskóginum í Venezu-
 ela. Fyrst partur var í blað-
 num tollaksmessudag, 23.
 desember.

Junglumaður við bálið

